

"În vremea aceea s-a apropiat de Iisus un om, îngenunchind înaintea Lui și zicându-I: **Doamne, miluiește pe fiul meu, că este lunatic și pătimește rău, căci adesea cade în foc și adesea în apă. Și l-am dus la ucenicii Tăi, însă ei n-au putut să-l vindece. Iar Iisus, răspunzând, a zis: O, neam necredincios și îndărătnic, până când voi fi cu voi? Până când vă voi mai suferi? Aduceți-I aici la Mine. Și Iisus l-a certat și demonul a ieșit din el și copilul s-a vindecat din ceasul acela. Atunci, apropiindu-se ucenicii de Iisus, l-au zis de o parte: De ce noi n-am putut să-l scoatem? Iar Iisus le-a răspuns: Pentru puțină voastră credință. Căci adevărat grăiesc vouă: Dacă veți avea credință cât un grăunte de muștar, veți zice muntelui acestuia: Mută-te de aici dincolo și se va muta; și nimic nu va fi vouă cu neputință. Dar acest neam de diavoli nu iese decât numai cu rugăciune și cu post. Pe când străbăteau ei Galileea, Iisus le-a spus: **Fiul Omului va fi dat în mâinile oamenilor și-L vor omorî, dar a treia zi va învia.**"**

(Matei 17, 14-23)

Fiecare avem de scos mici demoni din noi, pentru că fiecare gând murdar, fiecare cuvânt urât, fiecare faptă rea, fiecare lucru neîngăduit de Dumnezeu constituie mici demoni care se sălășluiesc în noi. Si iată, Mântuitorul **ne arată astăzi cum putem scăpa de aceste rele pentru totdeauna: prin post și rugăciune.** Acestea însă nu limitate la sensul lor strict, ci în sensul lor larg și complet. Acestea sunt mijloacele prin care putem scoate din noi înșine proprii demoni care ne chinuiesc!

Vin adeseori la noi credincioși care solicită, dintr-o răsuflare, să le facem dezlegări de farmece, de descânțece, de vrăji, etc. Pe aceștia îi întrebăm mai întâi: "De ce crezi că cineva ți-ar fi făcut vrăji? Bănuiești pe cineva? Sunt în sat la tine vrăjitoare?" Si foarte mulți recunosc: "Nu părinte, dar intrucât îmi merge rău tot timpul în familie, cred că mi-a făcut cineva ceva". "Bine, dar cine ți-a făcut?". "Cred că mi-a făcut ...nu știu...". Si atunci îi luăm pe oamenii acestia deoparte și îi sfătuim să se spovedească, pentru ca să constatăm că, **de fapt, ei nu postesc, nu se roagă, nu merg la biserică și, pe scurt, nu sunt în nici un fel pregătiți să renunțe la adevărații "demoni" din ei.** Vin la noi cu "demoni" imaginari, acuzând vrăjitoare și descântătoare închipuite! **Plasează automat răul care-i chinuie (păcatul, boala, suferința, insuccesele etc.), în afara lor, undeva pe seama unor persoane care, până la urmă, nici nu există!...**

Haideți să vedem răul din noi și să nu-l plasăm cu iredresponsabilitate în afara noastră! Haideti să fim conștienți că de cele mai multe ori noi suntem cauza răului nostru! Am citit acum două duminici o frumoasă pericopă evanghelică, în care patru inși au adus un om paralizat la Mântuitorul, ca să-L vindece. Vă amintiți ce i-a zis Hristos bolnavului? "Iertate îți sunt păcatele tale!" (Mc.2, 5). Si s-a vindecat. Ați văzut de unde trebuie luat răul? **Problemele noastre, gândurile noastre apăsătoare, insuccesele, tot ceea ce ne chinuie, nu cumva se întâmplă pentru păcatele noastre? Nu cumva sunt din cauza nepregătirii noastre de a le "scoate" din noi? Nu cumva nu postim și nu ne rugăm cum trebuie? Pentru că ne incredinteză Mântuitorul astăzi că "toate sunt cu puțință celui ce crede" și, de asemenea, prin post și prin rugăciune pot fi scoși demonii aceștia din noi.**

Foarte mulți dintre noi se plâng că nu li se implinesc cererile încredințate nouă spre rugăciune și mijlocire la Dumnezeu. Sigur că, în ceea ce ne privește, ne rugăm după puțință, după timpul pe care îl avem și după felul în care ne putem și noi interioriza la rugăciune. Se întâmplă însă, în unele cazuri, să nu ni se îplinească nicidecum rugăciunile. Ce facem atunci? Ne pierdem pentru totdeauna credința? Punem "cruce" ușii bisericii și nu mai călcăm acolo niciodată? Avem noi dreptul să ne supărăm pe Dumnezeu? Haideți să vă spun de ce se întâmplă să nu ne asculte Dumnezeu rugăciunea. **Nu ne-am rugat cum trebuie**, adică așa cum vrea Dumnezeu, cu post, cu nădejde, cu smerenie și cu credință tare că El poate, într-adevăr, să răspundă cererii noastre. **Nu ne-am rugat cât trebuie**, înseamnă că nu a considerat Dumnezeu că este momentul, deocamdată, să ne îplinească rugăciunea. Consideră El că mâine va fi mai potrivit, sau poimâine, sau la anul, ori către bătrânețe, când ne vom fi înțelepțit mai mult. Al treilea motiv, însă, este și mai interesant: **"nu știți ce cereți!"**. I-a certat Mântuitorul pe doi dintre ucenicii Săi la un moment dat, cu asprime, atunci când ei l-au cerut un lucru cu adevărat ridicol. Atât au putut ei la vremea aceea...

Haideți să avem și noi înșine și acest gând: nu cumva nu am știut ce cer? Sau, nu cumva nu-mi era de nici un folos? Nu cumva Dumnezeu, a știut că nu-mi este de folos să mă asculte și de aceea nu a implinit rugăciunea mea? Nu cerem noi, de multe ori, de la El, lucruri pe care nu le primim, iar după o vreme, gândindu-ne și privind retrospectiv la momentele acelea, suntem siliti să recunoaștem că, fie că ne-ar fi împlinit sau nu Dumnezeu cererea, totuna ar fi fost, ori poate mai rău?! Dumnezeu a cunoscut, așadar, în înțelepciunea Sa, că nu trebuia să ne asculte rugăciunea aceea. El va veni, dacă vom posti și ne vom ruga "cu adevărat", și va tămădui în noi micile suferințe, slăbiciuni, insuccese etc.; **va scoate micii demoni care ne chinuiesc și ne împiedică să-I slujim Lui, făcând adevărate minuni și în viața noastră, ca cea cu care Hristos a uimit astăzi până și pe ucenicii Săi.**

† Sebastian, Episcopul Slatinei și Romanașilor

www.razbointrucuvant.ro

"Să aveți către Dumnezeu inimă de fiu, către aproapele inimă de mamă și către voi minte de judecător".

Părintele Ilie Cleopa

1 Septembrie – Inceputul noului an bisericesc

Istoria lumii a început cu o sărbătoare. Dumnezeu a făcut lumina și apoi lumea, iar îngerii se bucurau slăvind-L pe Dumnezeu... [...]._Din veșnicia plinătații Sale, **Dumnezeu Se revarsă în timp, în creația Sa**, ca și pe ea, prin Biserica zidită ca o recapitulare a creației, **să o umple de viața Sa veșnică**. Zilele (etapele, veacurile – cum le numește Sfântul Maxim Mărturisitorul) creației și toate cele cuprinse în ele au ca **și izvor, dar și ca țintă, pe Hristos** – Logosul divin. El este Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul cel nesfârșit al creației și al timpului. Iar **descoperirea lui Iisus Hristos ca și Creator și Mântuitor al lumii pune și începutul anului bisericesc, al timpului liturgic**.

Ca să facă o distincție clară între **kronos** (timp liniar) și **kairos** (timp favorabil), Biserica, deși se folosește de calendarul astronomic civil, a ales ca **anul liturgic ecclesial (bisericesc) să nu înceapă la 1 ianuarie, ci la 1 septembrie**, pentru că, după tradiția moștenită din Legea Veche, în aceasta zi (care era și începutul anului civil la evrei) **s-a început creația lumii și tot în aceasta zi și-a început Mântuitorul Hristos activitatea Sa publică**, atunci când a citit în sinagogă cuvintele proorocului Isaia (cap. LXI, 1-2): *'Duhul Domnului peste Mine, pentru ca M-a uns ca sa binevestesc săracilor..., să vestesc anul milei Domnului'* (Luca IV, 18-19).

Începutul Anului Nou bisericesc a fost instituit de către Sfinții Părinți la Sinodul I de la Niceea (325 d.Hs), când s-a rânduit să se sărbătorească data de **1 septembrie ca un început al mântuirii creștinilor**, în amintirea intrării lui Hristos în mijlocul adunării evreilor vestind tuturor *"anul bineplăcut Domnului"*. <http://www.razbointrucuvant.ro>

1 septembrie, pomenirea Sfântului Cuvios Dionisie Exiguul (+545-550). Canonizarea sa a fost hotărâtă de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române în sedința din 8-9 iulie 2008.

Datorită Sfântului Dionisie Exiguul afirmăm astăzi că suntem în anul 2013 *"după Hristos"*, deoarece el **a propus numărarea anilor începând cu Întruparea Domnului**. Astfel, el **abandonează era lui Diocletian**, și **acceptă anul 753 a.u.c. ca an al Întrupării Domnului și punctul de la care începe era creștină**. Chiar dacă în calculul propus de el întâlnim și o eroare, **calendarul** stabilit de el a fost adoptat în Italia în anul 527, mai târziu în Franța și în Anglia (Sinodul de la Whitby, 664), extinzându-se cu vremea în întreaga lume creștină. **Calificativul de "cel Mic" sau "Exiguus"** și l-a luat el însuși ca gest de smerenie.

S-a născut în jurul anului 470 în Scitia Mică și a intrat de tânăr în viața monahală. După finalizarea studiilor în una din scolile mănăstirești din Dobrogea, ajunge ca pelerin în Orient.

Din cauza monofizismului (**erezie hristologică susținută de călugărul Eutihie din Constantinopol, care credea că după Întrupare, Iisus Hristos a avut o singură fire, cea divină, firea omenească fiind absorbită de cea dumnezeiască**), este nevoit să meargă la Constantinopol și de aici la Roma. Va lucra sub ascultarea a zece papi, începând cu Atanasie al II-lea (496-498) și încheind în timpul pontificatului lui Vigiliu (537-555). **Al doilea mare merit** care îi revine lui Dionisie cel Mic, se leagă de **activitatea de traducere în latină și de colecționare a canoanelor bisericești**, fixate la diferite sinoade sau concilii și care fuseseră redactate în limba greacă. Cuviosul Dionisie Exiguul a trecut la cele veșnice în Italia, la Vivarium, pe la 545-550. www.crestinortodox.ro

Pilde ortodoxe - Cum să învățăm să zburăm?!

Un împărat a primit doi șoimi. Unul era antrenat să zboare, dar celălalt refuza să se dezlipească de creanga pe care stătea. Unul dintre slujitori trebuia să se cațere în fiecare zi în copac, ca să-i ducă de mâncare. După ce a încercat în fel și chip să facă șoimul să zboare de pe creangă, împăratul și-a rugat supușii să-l ajute. Un bătrân înțelept s-a oferit să facă el asta și, a doua zi, când s-a trezit, împăratul a văzut șoimul zburând de colo-colo. - Cum ai făcut? și-a întrebat supusul. - A fost foarte simplu. Nu a trebuit decât să îi tai craca de sub picioare.

Uneori Dumnezeu ne taie craca de sub picioare, ca astfel să ne aducem aminte că putem zbura (spre cer).

Cu ocazia anului omagial al Sfinților Împărați Constantin și Elena, Sectorul învățământ și Activități cu Tineretul al Arhiepiscopiei Bucureștilor, va desfășura la **mănăstirea Caraiman, din Bușteni, proiectul „Pe munte, spre Cruce!”**, în semn de cinstire a celor numiți *“cei întocmai cu Apostolii”*, a căror viață a fost pusă sub biruința Crucii, spre limanul învierii.

Din partea parohiei Mărțișor vor participa în perioada 2 – 9 septembrie 2013 tinerii: **Păiș Cristina și Bușagă Cătălin**.

Programul săptămânii 1 septembrie – 8 septembrie 2013

Ziua	ORA	Slujbe
Duminică	1 septembrie	8 - 12 - Sf.Liturghie (Vindecarea lunaticului) - Pr. Ticu
Duminică	1 septembrie	17 - 19 - Paraclisul Maicii Domnului și convorbiri duhovnicești - Pr. Dragoș
Luni	2 septembrie	17 - 18 - Acatistul Sf.Arhangheli Mihail si Gavriil - Pr. Dragos
Miercuri	4 septembrie	9 - 11 - Sfințirea mică a apei - Pr. Ticu
Vineri	6 septembrie	9 - 11 - Taina Sf.MASLU
Vineri	6 septembrie	17 - 18 - Slujba acatistului - Pr. Ticu
Sâmbătă	7 septembrie	8 - 11 - Sf.Liturghie și pomenirea celor adormiți - Pr. Ticu
Sâmbătă	7 septembrie	17 - 18 - Vecernia, acatistul Nașterii Maicii Domnului și Litia
Duminică	8 septembrie	8 - 12 - Sf.Liturghie (Nașterea Maicii Domnului) - Pr. Dragoș
Duminică	8 septembrie	17 - 19 - Paraclisul Maicii Domnului și convorbiri duhovnicești - Pr. Dragoș